

The Holy See

IOANNES PAULUS PP. IILITTERAE APOSTOLICAE *UNUM PETT* VENERABILI SERVAE DEI TERESIAE A IESU DE LOS ANDES

BEATORUM HONORES TRIBUUNTUR Ad perpetuam rei memoriam. – «Unum petii a Domino, hoc requiram: ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitae meae, ut videam voluptatem Domini et visitem templum eius» (*Ps* 27, 4).

Maxime hoc exoptavit etiam Venerabilis Serva Dei Teresia a Iesu, Ordinis Fratrum Discalceatorum Beatae Mariae Virginis de Monte Carmelo novicia. A pueritia arcanam Dei praesentiam repperit in templo animae suae sensitque se solummodo ex cultu spiritali et sine intermissione ei tribuendo gaudium capturam. Omnibus itaque relictis rebus se totam dedit vultus Domini contemplationi, cui, puro cum corde et libero, se omnino obtulit brevique magnam est assecuta perfectionem, sea singularem cum Divino Magistro similitudinem, quem ex toto corde et ex tota anima et ex omnibus viribus et ex omni mente dilexit (cf. *Lc* 10, 27). Ipsa scripsit: «Credo sanctitatem in amore esse positam. Volo sancta esse; idcirco me amori dabo, quoniam purificat et ad expiandum iuvat. Qui amat non aliam habet voluntatem, quam Amati. Ideo facere volo Iesu voluntatem. Qui amat, incommoda subit. Ego per omnia volo incommoda subire. Nullam volo mihi voluptatem dare. Me immolare volo constanter ut Ei similis fiam, qui pro me patitur meque amat. Amor non repugnans oboedit. Amor fidelis est. Amor non vacillat. Amor est coniunctionis duarum animarum vinculum. Amore Iesu me iungam Venerabilis Serva Dei orta est Sancti Iacobi in Chile die XIII mensis Iulii anno MCM a Michaelae Fernández Jaraquemada et Lucia Solar Armstrong. Biduo post sacramentum accepit Baptismi et est Ioanna appellata. Familia, pia quidem et locuples, eam bene educavit, quae inter cetera didicit sapientiam fidei pretiosorem esse cunctis gemmis et omnia pretiosa huic non valere comparari (cf. *Prv* 3, 15). Anno MCMVI, quasi sensibili modo, Iesus eius cor sibi capere est orsus, inventa in puellula mutua laetaque benevolentia quae, volventibus annis, adeo crevit, ut facta sit indissolubilis amicitia et plena donatio, ex qua in iucunditate vixit at in occultatione. Ita iam tum Venerabilis Serva Dei ad altissima bona cursum iniit, «aspiciens in auctorem fidei et consummatorem Iesum» (*Heb* 12, 2). Eodem tempore ferventem coluit pietatem erga Virginem Mariam et teneram eius fiduciam. «Omnia ei narrabam, quae mihi eveniebant, Eaque me alloquebatur. Eius sentiebam vocem in me, sed clarissime et expresse. Mihi consilia dabat et omnia dicebat, quae ut Domino nostro placerem mihi erant facienda. Licet affirmare iam tum Dominum nostrum una cum Sanctissima Virgine manu me prehensisse». Die XI mensis Septembris anno MCMX, post diligentem praeparationem, ad Eucharisticam mensam maximo cum fructu accessit. Dies illa, quae est eius infixae memoriae, quodammodo lapis miliaris fuit in via quae ad sanctitatem ducit. Ad eius formationem multum contulerunt etiam boni sacerdotes et Sorores a Sacro Corde, in quarum Ephebeo Iacobopolitano studia exercuit elementaria, media et superiora, primum uti alumna externa, deinde uti interna (annis MCMXV-MCMXVIII). Dum firma voluntate et perseverantia suam indolem ad continentiam formabat, ad facilitatem erga ceteros, ad patientiam in rebus adversis, diligenter incumbibat in exsequenda munera familiaria, religiosa et scholastica. Cotidie Missae intererat et Communionem accipiebat; meditabatur virtutesque explicabat; vitae

rationem sequebatur, quae fidem eius simplicem et solidissimam significaret et familiaritati cum Domino faveret. Tredecim annos nata animadvertere coepit appetitionem e domo sua exeundi ut in Instituto religioso se Domino consecraret. Insequentes egit annos continuo et ardentem Carmelum cupiens, iam in mundo secundum eius religiositatem vivens. In suo memoriali libello annotavit: «Divini Piscatoris retibus amatoris capta sum. De eo uno cogito. Is est, quem volo. Diem appeto, quo Carmelum ingrediar ut eum solum persequar et ex eius vita vivam: ut pro salvandis animis amem et patiar». Actioni obsequens gratiae, gradatim Christi imaginem insculpebat in se et die XVIII mensis Decembris anno MCMXV votum privatum castitatis nuncupavit posteaque vovit se nullum voluntarium peccatum committere velle. Interea, scriptis deducta Sanctae Teresiae a Iesu Infante et Beatae Elisabethae a Trinitate, altius in dies Christum crucifixum contemplabatur, postulans ut posset eum consolari, dolores eius communicando: «Iesus significavit mihi necesse esse Carmelitem semper vivere sub cruce, ut ibi amare et pati discat». Quo melius huic acerrimae spiritus appetitioni responderet, se devovit: «Cruci affixa esse volo. Vitam agere volo patiando, ut meis et peccatorum culpis satisfaciam, ut sacerdotes sancti fiant». Etiam cum obscuritate et ariditate interiore afficiebatur, inito itinere non deerravit, nec fervore caritatis defecit, sed ad voluntatem Dei se conformabat omniaque offerebat ut animis communionis cum Domino et deprecationis donum obtineret. Voluit esse sal terrae (cf. *Mt* 5, 13), qui solvitur, in silentio et in occultatione, ut mundum purificaret et consecraret (cf. *Ez* 16, 4; *Lev* 2, 13); spiritu pauper, res suas et praesertim se ipsam donavit; bonum Christi odorem effudit in familia, in Ephebeo, inter condiscipulas et qui cum ea usum habuerunt. In catechesim tradendam incubuit et in opera caritatis erga pauperes et imprimis erga pueros egenos; libenter sacerdotes adiuvbatur in apostolatu. Ex Apostoli hortatione (cf. *Philp* 4, 4) semper est in Domino gavisus statuitque quodlibet ferre gaudium et laetitiam; amicitiam coluit; cum ardore et peritia in variis ludis se exercuit; religiose pulchris universi rebus est fructa, musica et cantu. In omni re signa videbat caelestis Patris perfectionis et bonitatis. Non tamen fluxa et caduca ab aeternis non distinxit; unde dicebat se in mundo exulem se sentire et omnibus viribus optabat magna fieri sancta, iter faciendo ostensum a Sancta Teresia a Iesu, quam matrem suam et magistram putabat. Et quamquam familia nitebatur eam, in circulos inserens, a vocatione carmelitana intervertere, illa tamen, a terrenis aliena, solum rebus animae ac regni superni flagrabat. Eius namque pax et gaudium in solitudine erant, in assidua deprecatione, in aeternarum veritatum meditatione, in voluntaria sui castigatione. Cum iam esset propositum ad effectum adductura, vehementior facta est se immolandi voluntas: «Non Thabor quaero, sed Calvariam. Gratia Dei intellexi vitam Carmelitis continuum esse abnegationem, non solum carnis, sed et voluntaris et proprii iudicii»; simul autem animas intuebatur: «Haec est Carmelitis vocatio: puram esse hostiam quae continuo se pro mundo peccatore offerat». Relicta familia, quam tenere amabat, die VII mensis Maii anno MCMXIX ingressa est pauperem et solitarium Carmelum «de los Andes» appellatum, ubi nomen cepit Sororem Teresiam a Iesu. Tandem contenta fuit; dicebat enim se caelum in terra invenisse sibi solum Deum satis esse. Facile Carmeli spiritum imbibit, plenum ostendens erga Dei voluntatem et erga Regulam obsequium, singularem se colligendi facultatem et offerendi, deprecationis amorem et contemplationis, solitudinis cellae, ademptionis et apostolatus precationis suae immolationis. In paupertate, in discipline et in reiectionibus novae vitae rationis semper parata fuit ad suum «fiat» pronuntiandum; sciebat «amore omnia dulcia et levia fieri»; ideo totam se Deo et Communitati tradidit, quam exemplo virtutum suarum aedificavit cuique servivit uti horti cultrix aliisque humilibus laboribus. Die XIV mensis Octobris eodem anno vestem induit religiosam et novitatum inchoavit. Animae gaudium vix continendum fuit: «Felix sum nec esse desinam, quia Dei sum». Eucharistiam contemplans, quam maxima pietate prosequabatur, animadvertit se vocari ad communicandum, in silentio, Redemptoris sacrificium et ad navandam ei operam in regno suo constituendo. Ad hoc spectans, superiorum permissu epistularum commercio utebatur cum multis personis, quas fidei suae luce illuminabat et igne caritatis suae incendebat. Sed iam terrena eius peregrinatio in exitu erat. Per hebdomadam sanctam anni MCMXX typho aegrotavit qui, paucis diebus eam acerbis doloribus laborantem ad supremum vitae sacrificium adduxit die XII

mensis Aprilis, post acceptam pie et laete Unctionem infirmorum et professionem religiosam factam in articulo mortis. Scripserat: «Carmelitidi mors nequaquam terribilis est, sed verge vitae est initium ei, quae currit ad amplexum Eius, quem in terra super omnia amavit; in amorem se mensura vadit in aeternum». Et statim omnes sibi persuasum habuerunt Venerabilem Servam Dei caelestem Ierusalem ingressam esse cum veste nuptiali cumque lampade accensa. Fama sanctitatis, ultro diffusa apud multos populos, Episcopo Sancti Philippi suasit ut Canonizationis Causam iniret. Actus est igitur processus ordinarius informativus (annis MCMXXXVII-MCMLXXII) simulque duo processus rogatoriales, indeque processus cognitiorialis (annis MCMLXXVI-MCMLXXVIII). Postea faventi cum exitu, de virtutibus Sororis Teresiae a Iesu quaesiverunt Congressus Peculiaris Consultorum Theologorum et Congregatio Ordinaria Patrum Cardinalium et Episcoporum; die autem XXII mensis Martii anno MCMLXXXVI editum est coram Nobis Decretum super virtutibus. Interim Sancti Iacobi in Chile instructus erat (annis MCMLXXXIV-MCMLXXXV) processus de sanatione quae miraculo facta dicebatur, iuvenis Hectoris Richardi Uribe Carrasco, correpti fibrillatione ventriculari et intermissione respirationis ex emissione electrica, cum detrimento cerebri anoxico et peripneumonia ex aspiratione. Pro tabulis iudicialibus haec sanatio, deprecationi Venerabilis Servae Dei tributa, a Consilio Medicorum agnita est celerrima, perfecta et constans. Post Congressum Peculiarem Consultorum Theologorum et Congregationem Ordinariam Patrum Cardinalium et Episcoporum, qui sanationem hanc praeter naturam effectam esse affirmaverunt, vivimus Decretum ad hoc pertinens vulgari, quod coram Nobis factum est die XVI mensis Martii anno MCMLXXXVII. Deinde decrevimus ut Beatificatio fieret inter Nostrum hoc pastorale iter in Chiliam. Hodie igitur, Sancti Iacobi in Chile, in agro consaepto O'Higgins vocato, inter sacra haec sumus elocuti: «Acogiendo el deseo de nuestro hermano Manuel Camilo Vial Risopatrón, Obispo de San Felipe de Aconcagua, y de muchos hermanos en el Episcopado y de numerosos fieles: después de haber oído el parecer de la Congregación para las Causas de los Santos, declaramos con Nuestra Autoridad Apostólica que la Venerable Sierva de Dios Teresa de Jesús de los Andes pueda ser de ahora en adelante llamada Beata y que se podrá celebrar su fiesta en los lugares y del modo establecido por el derecho el día doce de abril, día de su nacimiento para el cielo. En el nombre del Padre y del Hijo y del Espíritu Santo». Quae autem statuimus, volumus nunc et in posterum firma sint, rebus quibuslibet non obstantibus. *Datum Sancti Iacobi in Chile, sub anulo Piscatoris, die III mensis Aprilis, anno MCMLXXXVII, Pontificatus Nostri nono.* AUGUSTINUS Card. CASAROLI, *a publicis Ecclesiae negotiis* © Copyright 1987 - Libreria Editrice Vaticana